

SPOKOJENÝ MŮŽE BÝT JEN TEN, *KDO DOKÁŽE BÝT VDĚČNÝ*

Člověk se mnohdy chová tak,
jako by měl na všechno nárok.
Nárokuje si cokoli, co vychvalují
reklamní akce supermarketů.

Okamžitě potřebuji všechno, co vidím.
Koupím si cokoli, na co si právě
vzpomenu. Hned musím uspokojit
všechny své potřeby. Neumím si počkat.

Neschopnost čekat mi bere schopnost
něco si užít. Vděčnost předpokládá
svobodu a dobrovolnost.
V naší době se ale šíří nárokování.

Nárokování vytěsňuje vděčnost.
Nárokování však nemůže
přinést člověku štěstí.

Spokojený totiž dokáže být
jen člověk vděčný.

*Zpracováno podle knížky Štěstí vděčnosti od Anselma Grüna,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství www.kna.cz*

DÍKY ZA MOJE TĚLO A NADÁNÍ

ROZLUČ SE S ILUZEMI O SOBĚ

Vděčnost mi otvírá oči, abych dokázal vidět vlastní hodnotu. Není ale zrovna snadné být vděčný sám za sebe.

Často v nás totiž vězí až příliš hluboko sklon k sebeodmítání. Rádi bychom měli jiné tělo, jiné nadání, jiné možnosti.

Začneme-li ale pošilhávat po tom, co nemáme, nedokážeme samozřejmě děkovat za to, co nám bylo darováno.

Vděčnost vyžaduje zároveň i schopnost rozloučit se s vlastními iluzemi o tom, jaký bych měl být.

Teprve pak dokážu děkovat za svůj způsob myšlení, za to, co prožívám, za své tělo, které možná neodpovídá ideálu krásy, ale v němž moje duše ráda přebývá.

Vděčnost mě vede k životu v souladu se sebou samým a k hluboké radosti z toho, že jsem právě takový, jaký jsem.

VDĚČNOST PROMĚŇUJE TEMNOTY SE ROZJASNÍ

Vděčnost proměňuje můj život. Jakmile totiž někdo začne děkovat, začne hledět na život novými očima. Albert Schweitzer radí: „Cítíš-li se slabý, malátný a nešťastný, začni děkovat a hned se ti povede líp.“

Hledím-li na totiž svůj život s vděčností, temnoty se rozjasní a hořkost dostane jinou chuť. Vděčnost mě chrání před malomyslností a zahořklostí. Přibližuje mě k Bohu.

O „veselém“ svatém Filipu Nerim se traduje, že měl ve zvyku modlit se následující večerní modlitbu: „Pane, děkuji ti, že dnes věci neproběhly tak, jak jsem si přál já, ale tak, jak jsi to chtěl ty.“

Kdo se v takovém postoji dokáže podívat na uplynulý den, nehněvá se, ale všechno prožité v sobě proměňuje ve zdroj radosti a pokoje.

Nepřestávejte Bohu děkovat. (Bible Kol 2,7)

KDYŽ SE ČLOVĚK NAUČÍ DĚKOVAT, NAJDE SI DŮVOD KE SPOKOJENOSTI

Čím to je, že někteří lidé
musí neustále dávat najevo
především nespokojenost,
neustále protestovat a reptat?

Když člověk nic nepovažuje
za samozřejmé
a naučí děkovat
i za malé věci,
najde si tak důvod
ke spokojenosti.

(biskup Karel Herbst)

*Nic jsme si na svět nepřinesli
a také si nic nemůžeme odnést.
Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím.
Zbožnost je totiž pramenem zisku
pro toho, kdo je se vším spokojen.
(Bible 1 Tim 6,6-8)*

Zpracováno podle knížky Na minutu s Karlem Herbstem - V Boží blízkosti, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství www.kna.cz